

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

28. neděle v mezidobí

11. říjen 2015

číslo 41.

ročník X.

Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí? Ale u tebe je odpuštění, Bože. (Žl 130,3-4)

1. čtení: Mdr 7,7-11

2. čtení: Žid 4,12-13

Ev.: Mk 10,17-30

**Žalm 90 Nasyt' nás, Pane, svou slitovností,
abychom se radovali.**

Svatá Terezie od Ježíše

Terezie od Ježíše, příjmením de Cepeda y Ahumada, se narodila v Avile ve Španělsku roku 1515 a zemřela roku 1582 v Alba de Tormes. Je všeobecně uznávána jako učitelka duchovního života. Byla první ženou v dějinách, již byl přiznán titul církevní učitelky (papežem Pavlem VI. dne 27. září roku 1970; jen o pár dní později bylo stejné uznání vysloveno svatě Kateřině Sienské a roku 1997 svatě Terezii z Lisieux).

Ona sama nám zanechala vyprávění o svém životě, ale vylíčila jej jako příběh „setkání lásky“ mezi ní a Kristem. Její dětství bylo poznamenáno ryzím důvěrným vztahem s Božím světem, takže pomyšlení na nebe ji rozechvívalo radostí. Pověstným se stal její útěk z domova, který podnikla ještě jako dítě s přáním, že „chce vidět Boha“. První nadšení pro Boží věci však ochladilo období dospívání. Terezie byla natolik okouzlena svými přirozenými dary a grácií, jež vnímala, a byly jí potvrzovány nevinným dvořením okolí, že se nechala „rozptýlit“ od svého zápalu pro Boha. Přesto v ní dozrávalo vnitřní přesvědčení, že Bůh si zaslouží „všechno“ a že nakonec opravdu záleží jen na nebi. Jakkoli ji přitahoval skvělý život, kypící uprostřed hradeb Avily (hradby město připodobňovaly velkolepému hradu), rozhodla se ve dvaceti letech odevzdat se cele Bohu a odešla do ústraní karmelitánského kláštera v rodné Avile.

Myslela si, že svůj vnitřní neklid vyřeší tím, že bude žít „očistec“ už tady na zemi (tak tehdy soudila o klášteře), aby si potom zasloužila nebe. A byla dvojnásobně překvapená – klášter nebyl tak strašný, jak si představovala, naopak tam zakusila velký mír a nikdy jí nechyběla radost. Její zmatek však trval, protože v klášteře bylo mnoho řeholic (téměř sto osmdesát), a proto připomínal jakoby hrad sám pro sebe. Za řeholicemi chodila spousta lidí a přátel, přičemž přátelská setkání se mnohdy nesla duchem světa. Terezie byla velmi vyhledávána pro své osobní kouzlo, vnitřním životem ještě znásobené, a mnoho lidí toužilo po jejím přátelství, po její podpoře a vedení. Tak se najednou zapletla do podivného konfliktu, kdy na jedné straně cítila nepotlačitelnou potřebu patřit cele a výhradně Bohu, na druhé straně vnímala krásu lidského přátelství i s jeho pouty. Terezie se s hrůzou vyhýbala všemu, co by jen stínem připomínalo hřích, ale necítila se „celistvá“, necítila se úplně pravdivá, ačkoli všichni přátelé byli hotovi odpřisáhnout, že tato okouzující řeholnice je

přímo „svěťce“. Ale ona sama byla rozervaná mezi přátelstvím k Bohu (které v modlitbě zakusila jako velmi sladké a uklidňující) a přátelstvím k tvorům, živé příliš častými, byť i dobrými rozhovory.

„Definitivní obrácení“ – tak je nazvala sama Terezie – pro ni nastalo až roku 1554, na prahu jejích čtyřicet let. Ježíš ji se vši samozřejmostí nechal, aby zakusila, že je „pravý Bůh“ a „pravý člověk“, že se v jeho osobě nachází shrnutí a řešení konfliktu, který Terezie až do té doby prožívala. Světlo přišlo prostřednictvím záplavy vnitřních milostí a vidění. Když se zamilovala do Ježíše a oddala se mu celým srdcem, naučila se od něho jako z „živé knihy“, že jen Boha lze milovat „celým srdcem, duší a ze všech sil“ a všechno ostatní je třeba nechat si od něho darovat, i krásu stvoření i teplo lidského přátelství. Tato nepřetržitá vydanost Bohu nesla název „modlitba“; modlitba, již se nemyslí jen konkrétní „úkon“ modlitby (i když i to má velký význam), ale modlitba rozšířená na celý život, tak, aby modlit se (ale také jednat, pracovat, myslet, toužit, radovat se atd.) bylo totéž co dýchat.

Roku 1562 Terezie přijala za své naléhavé doporučení spolusester, aby založila „maličký klášter“ pro několik málo sester, oddaných zkušenosti vnitřní modlitby. Tak se v Avile zrodil první klášter bosých karmelitek (tj. reformovaný klášter, vyznačující se větším odříkáním a životem v ústraní), který byl v očích všech opravdovým a pravým „koutkem nebe“. Pověst Terezie jako „matky a učitelky“, schopné naučit duše, aby milovaly Boha, se rychle rozšířila. Povolání se začala hrnout ve velkém počtu a ona byla najednou nucena (teď už na pokyn představených) stát se zakladatelkou. Byla plně ponořená v Bohu a milosti, avšak také veselá a velice schopná uskutečňovat projekty, navazovat vztahy a udržovat hluboká přátelství. Nakonec se ocitla v situaci, že zcestovala celé Španělsko a založila sedmáct malých klášterů, jež se ihned staly středisky modlitby a mystického života. Terezie si je představovala jako „malé kroužky“, kde řeholnice žijí s Kristem a živí se eucharistií. Chtěla, aby modlitba sester byla zaměřena na „potřeby církve“, která byla tehdy zatížená a rozervaná schizmaty a náboženskými válkami, ale také vážnými problémy spojenými s násilným dobýváním Nového světa. Obrazem svaté Terezie z Lisieux – v církvi se měly podobat srdci, které údům těla Kristova zajistí dostatek životodárné krve, to znamená lásky. Proto Terezie od Ježíše nevyžadovala jen opravdovost a radikalitu života, ale životní styl umožňující laskavou srdečnost ve vztazích k lidem.

Aby řeholnice měly duchovní oporu a aby síla jejich modlitby zase podepřela apoštolskou a misijní činnost bratří, pracovala rovněž na „obnově“ mužské větve karmelitánského řádu. Pro tento záměr se jí přitom podařilo získat Jana od Kříže, budoucího svěťce a církevního učitele. Chtěla-li vyhovět požadavkům řeholnic a jejich zpovědníků, musela se intenzivně věnovat také vyučování a formaci. S tím souviselo i pověření, aby psala knihy. Psala jen příležitostně, avšak jde o díla vzácné duchovní hloubky, která dnes patří k naukovým pramenům celé církve.

Terezie zemřela roku 1582 v Alba de Tormes na jedné ze svých cest, vysílená únavou. Jedinou touhou a jedinou modlitbou vyjádřila dva vrcholy zrání, k nimž ji přivedlo její mystické putování. Na smrtelném loži ji slyšeli pokorně šeptat: „Ať je tomu jakkoli, Pane, jsem dcera církve!“ A pak, se svatou netrpělivostí nevěsty: „Snoubenče můj, konečně je čas, abychom se objali!“

Ze spisů svaté Terezie od Ježíše

Vždycky si připomeňme Kristovu lásku

Kdo má u sebe Ježíše Krista, tak dobrého přítele a vůdce, může snést všechno. Neboť on nám pomáhá, posiluje nás, nikoho neopustí; je to pravý a upřímný přítel. Jasně poznávám, že máme-li se líbit Bohu a dostat od něho veliké milosti, přeje si Bůh, aby se nám jich dostávalo prostřednictvím Ježíšova nejsvětějšího lidství, v němž má Boží velebnost zalíbení, jak to sám Bůh řekl.

Velmi často jsem to zakusila a také sám Pán mi to řekl. Ano, viděla jsem to na vlastní oči, že musíme vcházet touto branou, jestliže toužíme po tom, aby nám svrchovaná velebnost odhalila skrytá tajemství. Nehledejme jinou cestu, i kdyby byl už někdo na vrcholu kontemplace; po této cestě lze jít bezpečně a jistě. To je náš Pán, a od něho a skrze něj nám přichází všechno dobré. On nás poučí. Hledíme-li na jeho život, nenajdeme žádný lepší a dokonalejší příklad k následování.

Co můžeme chtít víc, než mít po boku tak věrného přítele, který nás neopustí v námáhách a nesnázích, jak to dělají přátelé svěťtí? Je šťastný, kdo ho upřímně a opravdu miluje a má ho stále u sebe. Vzpomeňme na slavného apoštola Pavla: zdálo se, že má Ježíše stále v ústech, protože ho měl vrytého hluboko ve svém srdci. Když jsem to pochopila, pilně jsem pátrala a přišla jsem na to, že právě touto cestou šli hluboce kontemplativní svěťci, například František, Antonín z Padovy, Bernard, Kateřina Sienská. Po této cestě je třeba jít velice svobodně a odevzdat se zcela do Božích rukou. A jestliže by nás chtěl přijmout a povýšit mezi své nejbližší služebníky a důvěrníky, poslechněme rádi.

A kdykoli myslíme na Krista, vždycky si připomeňme, jaká láska ho vedla k tomu, že nám prokázal tolik milostí a dobrodiní, a jakou lásku nám ukázal Bůh, když nám dal takovou záruku své lásky k nám. A láska volá po lásce. Proto se snažme mít to stále před očima, a tak se povzbuzujeme k lásce. A dá-li nám jednou Bůh tu milost, že se nám tato láska vtiskne hluboko do srdce, bude nám všechno velice snadné a v nejkratší době a s malou námahou vykonáme velmi mnoho.

KOUTEK PRO DĚTI

6. V Ježíšově království nejsou lakomci

V jedné ulici žily dvě rodiny, které se přátelily. Maminky se často navštěvovaly, povídaly si, zkoušely nové recepty, tatínci hráli s kluky fotbal a menší děti si půjčovaly hračky i domů. O Vánocích dostaly děti v jedné z těch rodin úžasnou stavebnici. Z jednotlivých dílků bylo možné postavit celé město, kde svítily semaforey na křižovatkách, troubila auta, otvíraly se dveře obchodů. Tatínek s dětmi stavěli město skoro celé vánoční prázdniny. Byla to opravdu krása. Na Silvestra odpoledne měli hotovo, právě když přicházeli jejich přátelé na návštěvu. Ti koukali. Stavba zabrala celou polovinu pokojíčku. „Pozor, tam nešlap!“ „Opatrně, ať něco neshodíš!“ „Na to nesahej!“ tvářili se malí majitelé města velice důležité a neustále své kamarády napomínali. Pak jim předvedli, co všechno chytrá stavebnice dokáže. „Ne, ovladač ti nepůjčím,“ odmítl kamarádovu prosbu starší chlapec a přístroj k sobě pevně přitiskl. Maminky se v kuchyni právě dávaly do bábovky a moc se divily, proč už děti chtějí jít domů. Zamklí malí návštěvníci se na chodbě rychle navlékli do kabátů. Slzičky měli na krajíčku. Jejich kamarádi je ani nešli vyprovodit. Dokonce si ani nevšimli, že už odcházejí. Přes prosklené dveře mrkala světla umělého města. Něco bylo špatně. Co to bylo?

Za Pánem Ježíšem v dnešním evangeliu přišel docela šikovný mládenec a ptal se ho, co má dělat, aby se dostal do nebe. Odmalička byl poslušný, pracovitý, poslouchal maminku i tatínka a nedělal, co se nepatří. Doma mu koupili vždycky všechno, co potřeboval; měl dost jídla, oblečení, hraček, knížek i peněz. Byl tak spokojený sám se sebou, že si ani nevšiml dalších lidí ve svém městě. Takových lidí, kteří měli hlad, neměli kde bydlet, bylo jim zima, pořád jim něco důležitého chybělo. Těch, co měli každý den mnoho starostí jak uživit svou rodinu, jak pomoci nemocnému dědečkovi nebo sourozencům. Pán Ježíš o nich tomu mládenci vyprávěl, ale on nesouhlasil a vrtěl hlavou: „Přece jim nedám, co je moje, to co mi patří,“ řekl a odešel pryč. Neuměl si představit, že by mu Pán Bůh dal všechno, co potřebuje, kdyby to kvůli němu udělal. A tak zůstal napořád smutný.

Viš, jak se říká těm, kteří nechťejí nic půjčit ani dávat? Pán Ježíš vysvětlil apoštolům, že je moc důležité umět se rozdělit s ostatními, třeba o to, co mi chutná, často ukazovat druhým, že je máme rádi, třeba malými dárky, myslet na druhé a usmívat se na ně, i když jim něco svého půjčujeme. Zkrátka abychom byli šťastní už tady na zemi, máme být.

Aktivita: Znáš hru Cestička do nebe? Házeš kostkou jako v člověče, a když stoupneš na políčko s dobrým skutkem, poskočíš kus k nebi. Když se ale posuneš na políčko hříchu, kam patří i lakomství, musíš se vracet, někdy až na začátek. Popřemýšlej, kolik máš svých věcí, bez kterých si neumíš svůj den představit. Kdyby tě Ježíš o některou požádal, třeba aby ji mohl dát někomu jinému, dokázal bys mu ji dát? Bez křiku a zlobení se?

Modlitba: Pane Ježíši, nechci se podobat smutnému lakomému boháčovi. Děkuji ti, že je kolem mě tolik věcí, ze kterých mám každý den radost; za moji postel, hračky, nábytek v pokojíčku, přístroje, které používáme. Prosím tě, abych se uměl vždycky rozdělit o všechno dobré s těmi, kdo nic nedostali. Nauč mě poznat, když někdo opravdu potřebuje mou pomoc, abych mu ji neodmítl. Amen.

Pouť na Svatý Hostýn

Tradiční pouť našich farností na Svatý Hostýn vykonáme ve čtvrtek 15. 10. První autobus bude vyjíždět v 7:30 hodin z Bělotína, 7:35 z Kunčic, 7:40 ze Špiček, 7:50 z Hluzova a počká se v Černotíně. Druhý autobus pojede v 7:30 hodin z Vysoké, v 7:40 z Poruby, 7:45 z Hustopeč, 7:50 z Milotic a připojí se k prvnímu v Černotíně. Mše svatá bude na Hostýně v 9:15. Před ní můžete využít příležitost ke svátosti smíření. Zpět bychom z Hostýna odjížděli přibližně ve 14:00 hodin. Nezapomeňte si s sebou vzít kancionály! Cena dopravy bude 120 Kč.

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 11. 10. do 18. 10. 2015

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
28. neděle v mezidobí 11. 10. Poděkování za úrodu	Hustopeče	8:00	Za † Žofii a Josefa Žemlovy, Rosalii Vychopňovou a živou rodinu
	Adorační den Černotín	9:30	Za živé a † farníky
	Bělotín	11:00	Za † rodiče Jemelíkovy, živou rodinu Zaoralovu a Staviařovu a dvo
	Milotice	14:00	Za živé a † farníky a občany z Milotic
Pondělí 12. 10. <i>sv. Radim</i>	Špičky	17:30	Za † Josefa Vozáka u příležitosti nedožitých 90. narozenin a živou a † rodinu
Středa 14. 10. <i>sv. Kalist I.</i>	Černotín	17:30	Za † Annu Kainarovou, sestru a živou rodinu
Pátek 16. 10. <i>sv. Markéta Marie Alacoque, sv. Hedvika</i>	Hustopeče	18:00	Za † manžela, živou a † rodinu Vinklárkovu a Jamborovu Za Žofii Bartoňkovu, manžela, vnuka, dva zetě, živou rodinu a dvo
Sobota 17. 10. <i>sv. Ignác Antiochijský, památka</i>	Špičky		Mše svatá nebude!!!
29. neděle v mezidobí 18. 10. Sbírka na misie	Hustopeče	8:00	Za živé a † farníky z Dubu
	Černotín	9:30	Na poděkování PB a PM za dar zdraví s prosbou o ochranu do dalších let
	Bělotín	11:00	<i>volná intence</i>

ODPUSTKY SPOJENÉ S MODLITBOU RŮŽENCE

Plnomocný odpustek bude propůjčen každému, kdo se růženec pomodlí v kostele (nebo veřejné kapli), v rodině, řeholním společenství nebo náboženském spolku. V jiných, než zde jmenovaných případech budou propůjčeny částečné odpustky.

Podmínky pro získání plnomocného odpustku (mimo třech obvyklých - zpovědi, svátého přijímání a modlitby na úmysl papeže):

- Pět tajemství růžence musí následovat bezprostředně po sobě (bez přerušení).
- S ústní modlitbou je spojeno rozjímání růžencových tajemství.
- Při společné modlitbě růžence musí ten, kdo se před modlívá, obvyklým způsobem uvést do rozjímání jednotlivých tajemství. Při soukromé modlitbě stačí, když během modlitby jsou tajemství v tichosti rozjímána.

(převzato z Enchiridionu odpustků)

Abychom se opravdu modlili růženec jako rozjímavou modlitbu, proto v jednotlivých desátcích vkládejme dané tajemství po jménu Ježíš při každém Zdrávasu.

P. František

Tel. na faru: mobil: 733 741 614

 Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.